

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΜΗ

Ἐ. Ἑλλάς, Δο. 10 — ἐν τῇ ἀλλοδαφῇ φρ. 12.
Ἡ συνάρμη εἶναι προκληρυσία ἐτησίως ἢ κατ' ἐξαμηνίαν εἰς δύο ἴσας δόσεις.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΥΠΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἐν ἄδρῳ Βουλῆς, 28, ὑπὸ τὸ Σκευοχέλιον τῆς Νέας Ἀγύτου.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπ. 20.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — 25 Μαρτίου 1884.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΕΛΤΙΟΥ: Ἐχέσεις μνημείων τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. — Ἔργα καὶ ἡμέραι. — Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά. — Ἀρχαιολογία τῆς ἐορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὑπὸ Γ. Αζμπάκη. — Ἡμερολόγιον. — Διηγήματα. — Ἀλληλογραφία.
ΦΥΛΑΟΥ: Ἡ 25 Μαρτίου — Οἱ Φιλέλληνες. — Ἡ πλημύρα ὑπὸ Α. Π. Κ. — Κέρδη εὐρωπαϊκοῦ τόπου. — Ἡ Μαυροβουνιώτισσα — Ἐθνογραφικά. — Εἰκόν· Διονύσιος Σολωμός.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΜΝΗΜΕΙΩΝ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Μετὰ σπανίας ἀληθῶς λαμπρότητος ἐορτάζεται κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ἡ ἐθνικὴ ἐορτὴ τῆς 25 ΜΑΡΤΙΟΥ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ἐν τῇ ἑσπερίᾳ ἑλληνικῶν κοινοτήτων.

Καὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῶν ἐνταῦθα καὶ ἀλλαγῶν Συλλόγων καὶ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν, ὀφείλεται δὲ ἐπίσης καὶ εἰς τὴν πρωτοβουλίαν ἰδιωτῶν ὄλων, οἵτινες ἀπετέλεσαν ἐπιτροπὰς, συνέλεξαν ἐράνους καὶ ἐργάσθησαν ἀμιλλώμενοι ὅπως μὴ ὑστερήσωσι καὶ αὐτοὶ κατὰ τὴν παρούσαν ἐπίσημον ἡμέραν, ἥτις ἐσημειώθη ἐν τῇ ἱστορίᾳ διὰ τῆς ὑψώσεως ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν Γερμανοῦ τῆς σημαίας τῆς ἐπαναστάσεως ἐν τῇ περικλύτῳ διὰ τοῦτο Μονῇ τῆς ἁγίας Λαύρας.

Ἡ ἰδέα τῆς Ἐκθέσεως τῶν σωζομένων μνημείων τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ἥς τὴν πραγμάτωσιν ἀνέλαβον ἡ Ἐθνολογικὴ Ἐταιρία καὶ ὁ Σύλλογος Παρνασσός, ὑπῆρξε τῶντι εὐτυχῆς ἰδέα. Τοῦτο τοῦλάχιστον ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ὑστέρων διότι καὶ ἂν μηδὲν ἕτερον τὸ ἐξ αὐτῆς ὄφελος, ἀλλ' ὅμως δύο μεγίστων ὠφελημάτων ἀναμφιβόλως θὰ γένηται ἀφορμὴ, τοῦ νὰ διατηρηθῶσι δηλαδὴ ἐπιμελέστερον ἐν τῷ μέλλοντι τὰ κειμήλια ταῦτα καὶ νὰ συμπληρωθῶσι τὰ κενὰ καὶ ἐπανορθωθῶσι τὰ ἡμαρτημένα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διὰ τῶν πανταχόθεν ἀποσταλέντων ἐγγράφων.

Ἡ ἐκθεσις αὕτη τελεῖται ἐν τῷ κεντρικῷ οἰκοδομηματι τοῦ Μετσοβείου Πολυτεχνείου, ἐν ταῖς τρισὶ συνεχομέναις αἰθούσαις τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς.

Τὰ ἐκθέματα εἰσι τηλεβόλα — ἐν τῷ προαυλίῳ — ὄπλα, σημαῖαι, εἰκόνες, ἐγγράφα.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡμικυκλίου αἰθούσης ὑψοῦται τρόπιαι ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἔχον τὴν ἱερὰν τῆς Λαύρας σημαίαν, κεκοσμημένον δὲ δι' ἐπαργύρων ἱστορικῶν κερυοφυλλίων καὶ πιστολιῶν, ἀνηκόντων εἰς

ἥρωας τοῦ Μεσολογγίου, τῆς Κρήτης, τῶν ναυτικῶν νήσων, καὶ τοῦτο εἶνε τὸ πρῶτον, ὅπερ προσπίπτει εἰς τὰ ὄμματα τοῦ θεατοῦ μόλις εἰσελθόντος. Παρὰ δὲ τοῦς πόδας τῆς πυραμίδος ταύτης εὐρηται τηλεβόλον κυριευθείσης τουρκικῆς κορβέττας.

Ἀντικρῦ καὶ ὀπισθεν τοῦ τρόπαιου τούτου εὐρηται κύκλω ἀνηρτημένα φιλοκάλως ἐπὶ ἀσπίδων ἄλλα πολύτιμα ὄπλα, ἀνήκοντα εἰς τοὺς προεξάρχοντας τῶν ἡρώων τῆς ἐπαναστάσεως.

Ἐπὶ τῆς μίᾳς τῶν ἀσπίδων τούτων εὐρηται τὸ περιώνυμον ξίφος τοῦ Μάρκου Μπότσαρη, τὸ κερυοβέλλι τοῦ Καραϊσκάκη, οἱ πελέκει, τὰ πιστόλια, αἱ πυριτοθήκαι καὶ τὸ φυλάκτόν του. Ἐπὶ ἄλλης ἀσπίδος εὐρηται ἐπίσης πολύτιμα κειμήλια τῶν κατὰ θάλασσαν ἡρώων τοῦ ἀγῶνος, οἷον τὸ ξίφος τοῦ Μιαούλη καὶ τὸ ξίφος τοῦ Καραῆ καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν ἐκατέρωθεν ἀσπίδων ἄλλων ἐπισήμων ἡρώων ὄπλα ἐν οἷς καὶ τὸ ξίφος τοῦ φιλέλληνοσ ἰταλοῦ Σάντα-Ρόζα, ὅπερ ἀγοράσας παρ' ἄλλου φιλέλληνοσ διετήρησεν ἐν τῇ πλουσίᾳ αὐτοῦ συλλογῇ ὁ φιλόμουσος κ. Ἀλέξ. Βαρούχας.

Διπλὴν ἀξίαν ἔχει καὶ ἡ ἐκτεθειμένη σπάθη τοῦ ἡρωικοῦ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ Α', ἥτις, πωληθεῖσα ὑπὸ ἐπισήμου τούρκου ἐκ τοῦ αυτοκρατορικοῦ θησαυροῦ, περιῆλθεν εἰς χεῖρας τοῦ Γιαννάκη Κολοκοτρώνη, ἀρχατοῦ ἐκ τῶν ἐπιφανῶν καὶ σωματάρχου ὑπὸ τὸν Ἀλέξανδρον Ὑψηλάντην ἐν Μολδοβλαχίᾳ. Ἡ λαβὴ τῆς σπάθης συγκροτεῖται ἐκ τεμαχίων ἐλεφαντόδοντος συνδεδεμένων διὰ χρυσοῦ περιζώματος, ἡ δὲ λεπίς ἐκ δαμασίου χαλυβος ἔχει ἐπ' αὐτῆς τὴν εἰκόνα τῆς μητρὸς τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸ ὄνομα τοῦ αυτοκράτορος μετὰ τοῦ ψαλμοῦ τοῦ Δαβὶδ· «Δίκασον, Κύριε, τοὺς ἀδικούντάς με καὶ πολέμησον τοὺς πολεμοῦντάς με».

Ἡ σπάθη αὕτη, ὡς εἶπομεν, ἔχει διπλὴν ἀξίαν, ὡς σπάθη τοῦ Κομνηνοῦ καὶ εἶτα τοῦ Γιαννάκη Κολοκοτρώνη. Εἶνε δὲ καὶ καλλιτεχνικώτατα ἐπεξεργασμένη.

Μετὰ τῶν ὄπλων εἰσιν ὁμοίως ἐκτεθειμένοι ἐκεῖ καὶ σφαῖραι καὶ ὀβούζια συντετριμμένα τῆς ἐνδόξου ἐκείνης ἐποχῆς καὶ τὰ ἀκροστόλια τῶν τότε πολεμικῶν πλοίων, ὑπομνησκόντα σεῖρὰν ὀλόκληρον ἀνδραγαθημάτων, περιπετειῶν καὶ ἀγῶνων.

Ὅτι πολύτιμον ἐκ τῆς στρατιωτικῆς ταύτης ἐκθέσεως εἰσιν αἱ περιωθεῖσαι μέχρις ἡμῶν σημαῖαι τοῦ ἀγῶνος. Ἐξ αὐτῶν αἱ 56 ἐλήφθησαν ἐκ τῆς ἐν τοῖς ἀνακτόροις συλλογῆς μετ' αὐτῶν εὐρίσκειται καὶ γλάμπουρον τοῦ Μεσολογγίου

καὶ 8 κυριευθεῖσαι τουρκικαὶ σημαῖαι.

Ἀλλὰ τὸ λαμπρότατον κόσμημα τῆς ἐκθέσεως ταύτης εἶνε ἡ περιλάλητος σημαία τῆς ἁγίας Λαύρας, ἣν ὕψωσεν ὁ Γερμανός κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως. Ἡ σημαία αὕτη εἶνε ἐκ τῶν ἐν τοῖς ναοῖς φυλαττομένων καὶ περιεχομένων κατὰ τὰς ἐορτάς καὶ λιτανείας.

Καὶ ταῦτα μὲν καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ ὄπλα καὶ τὰς σημαίας.

Ἄλλ' ἡ ἱστορία, ὡς ἐρρήθη, πολλὰ αὐτῆς ἡμαρτημένα δύναται νὰ ἐπανορθώσῃ, πολλὰ δ' ἑλλιπῆ καὶ χάσματα νὰ πληρώσῃ ἐκ τῶν πολυαριθμῶν ἐγγράφων τῶν ἐκτεθειμένων ἐντὸς ὑαλοκυπέτων θηκῶν ἢ πλαισίων εἰς τὰς ἐκατέρωθεν αἰθούσας. Εἰσὶ δὲ ταῦτα ἐπιστολαὶ καὶ αὐτόγραφα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἐπίσημα ἐγγράφα τῆς τότε προσωρινῆς Κυβερνήσεως, διαταγαὶ πρὸς τοὺς στρατηγούς καὶ ἀνταποκρίσεις τούτων πρὸς ἀλλήλους.

Μετ' αὐτῶν εὐρηται καὶ δύο αὐτόγραφα τοῦ λόρδου Βύρωνος ἰταλιστὶ γεγραμμένα, ἐξ ὧν τὸ δεύτερον διὰ μολυβδίδος καὶ ἔχον χρονολογίαν 16 Ἰανουαρίου 1824.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμενήσωμεν καὶ σπουδαιότατον εὑρημα ὁμοίως ἐκτεθέν, τὸ πανομοιότυπον τῶν διαφόρων συνθηματικῶν σημάτων τῶν πυρπολικῶν μετὰ τῆς ἐρμηνείας αὐτῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς κεντρικῆς αἰθούσης θὰ εὐρωσιν ἐπίσης οἱ ἐπισκέπται τὴν ἑδραν, ἐφ' ἧς πρῶτον ἐκάθησεν ἐν Ἑλλάδι ὁ Κυβερνήτης αὐτῆς Καποδίστριας καὶ τὸ γραφεῖόν του, θὰ ἴδωσι δὲ καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ διασῆμου γλύπτου τῆς Γαλλίας Δαβὶδ δ' Ἀνζέρ φιλοτεχνηθὲν μνημεῖον τοῦ Μάρκου Μπότσαρη ἐπὶ λευκοῦ μαρμαροῦ γεγλυμμένον, ἐν ᾧ ἑλληνὶς κόρη γονυπετῆς ἀναγινώσκει τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιτυμβίου πλακῶς ἐπίγραμμα. Τοῦ μνημείου τούτου ἦσαν πολλαὶ αἱ περιπέτειαι καὶ εἶνε λυπηρὸν ὅτι ἡ πλάξ δὲν διετηρήθη ἀρτίᾳ.

Ἡ πινακοθήκη τῶν ἡρώων τῆς γενεᾶς ἐκείνης εἶνε τὸ ζωηρότατον ἐκ τῶν ἐνθουμίων τοῦ ἀγῶνος.

Καὶ ὅμως πόσον πτωχὴ εἶνε ἡ πινακοθήκη ἐκείνη! Οὔτε κἂν τῶν πρωταγωνιστῶν ἡ συλλογὴ εἶνε πλήρης.

Ὁ ἐπισκέπτης ἀποκαλύπτεται πρὸ αὐτῶν, κατεχόμενος ὑπὸ θάμβους καὶ σεβασμοῦ ἐνώπιον τῆς δημηγύρεως ἐκείνης τῶν ἡμιθέων. Βλέπει τις τὸν Ῥήγαν, τὸν Μπότσαρη, τὸν Κολοκοτρώνη, τὸν Καραϊσκάκη, τὸν Μαυρομιχάλην καὶ τοσοῦτους ἄλλους, τῶν ὁποίων παῖς ἐτι ἤκουσε τὸ ὄνομα καὶ ἐρῆθος ἀνέγνωσε τὴν ἱστορίαν.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ. — Η εορτή αυτή είναι εκ των αρχαίων εορτών της Χριστιανικής εορτολογίας, καλεῖται δὲ ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἡμέρα τοῦ ἀσπασμοῦ, ἡμέρα τῆς ἐνσαρκώσεως [salutatio angelica, Annuntiatio Mariae, festum incarnationis]. Ο χρόνος τῆς εορτῆς διέφερε κατὰ τὰς διαφόρους Ἐκκλησίας οὕτως ἐν Μεδιολανοῖς εορτάζον ταύτην τῇ τελευταίᾳ Κυριακῇ τῶν νηστειῶν, ἕτεροι δέ, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανεῶν [6 Ἰανουαρίου] συνεορτάζοντο ἡ γεννήσις τοῦ Ἰ. Χ. ἐνομήζον ὀρθόν, ὅπως τῇ παραμονῇ (5 Ἰανουαρίου) εορτάζωσι τὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἡμέραν ὡς τὴν ἡμέραν τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Λόγου. Ὅτε ὁμοίως, [περὶ τὸ 376] ὡς ἡμέρα τῆς Χριστοῦ γεννήσεως ὁρίσθη ἡ 25 Δεκεμβρίου, διὰ λόγον ἐγκείμενον ἐν αὐτῇ τῇ φύσει τοῦ πράγματός, ἡ ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐτέθη 9 μῆνας πρὸ τῆς γεννήσεως, ἤτοι τῇ 25ῃ Μαρτίου. Ἡ εορτὴ ὁμοίως συνήθως συνέπιπτεν ἐντὸς τοῦ διαστήματος τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς, ἐνεκα τοῦ ὁποῦ ἐταβάσσοντο οἱ Χριστιανοί, ἀν πένθιμῳς ἢ λαμπρῳς ὤφειλον νὰ εορτάζωσι τὴν ἡμέραν ταύτην· οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι καὶ τὸ θέμα τῆς εορτῆς, ἡ ἐνσαρκώσις τοῦ Ἰησοῦ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ ὁ χρόνος καθ' ὃν ἡ εορτὴ αὕτη συμπιπτει, χρόνος πένθιμος, προκαλοῦσι τὸ πένθιμον τῆς εορτῆς, ἐπομένως κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην δὲν ἐπρεπεν, ἔλεγον, νὰ τελεῖται ἰδίᾳ λειτουργία, ἀλλ' ἡ πένθιμος τῶν Προηγιασμένων, ἕτεροι δὲ πάλιν εἰς αὐτὸ τὸ θέμα τῆς εορτῆς ἀποβλέποντες, ἀλλ' ὅμως ἐξ ἄλλης περιωπῆς, ἔλεγον ὅτι τουναντίον ἡ ἡμέρα αὕτη, ἐστὶν ἡμέρα χαρᾶς, ἡμέρα καθ' ἣν ἀρχεται ἡ ἀπολυτῶσις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐπομένως, ἡ ἡμέρα αὕτη πρέπει νὰ εορτάζηται λαμπρῳς, ἐν χαρᾷ, αἰρομένων τῶν πένθιμων, καὶ τελουμένης ἰδίας λειτουργίας, καὶ δὴ τῆς λειτουργίας τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Τὴν διαφανίαν ἔλυσεν ἐπὶ τέλος ἡ σ' οἰκουμένη συνόδος διὰ τοῦ 52 κανόνος αὐτῆς, ὁρίσασα ὅπως, τῇ τεσσαρακοστῇ, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τελῶνται ἡ λειτουργία τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου καὶ οὐχὶ ἡ πένθιμος τῶν Προηγιασμένων, δικαιοῦσα οὕτω τοὺς φρονούντας, ὅτι ἡ ἡμέρα αὕτη ἐστὶν ἡμέρα χαρᾶς καὶ οὐχὶ ἡμέρα πένθους.

Ἡ Ῥωσικὴ Ἐκκλησία, ἐπὶ τοῦ κανόνος τούτου στηριζομένη, καὶ κατὰ τὴν μεγάλην Παρασκευὴν ἀν συμπέση ἡ εορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τελεῖ τὴν λειτουργίαν τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἐνῶ ἡ ἡμέτερα Ἐκκλησία ἀπὸ ἐνὸς αἰῶνος ἤδη διὰ τοῦ τυπικοῦ αὐτῆς, ἀνέβαλλε τὴν εορτὴν διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἵνα τὰ χαρμῶσιν αὐτῆς χαρμοσύνους συναδωνταί, καὶ συμπρωδῶνται. . . καὶ ἵνα μὴ ἀσυμφωνία δεικνύηται μεταξύ τοῦ ἁγίου κρημάτων, ἐπὶ ξύλου, μετὰ τοῦ ἁγίου κρημάτων εὐαγγέλιον . . . καὶ τοῦ ἁγίου κρημάτων θρήνου ἐπὶ σὲ ἡ ἁγνή . . . μετὰ τοῦ ἁγίου

Γαβριὴλ κομίζει τῇ Κόρῃ τὰ Εὐαγγέλια . . . Ἡ ἀναβολὴ αὕτη ἰσχύει μόνον διὰ τὰς πόλεις, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὰς Μονὰς. Ὁ Νικηφόρος Κωνσταν/πόλεως [κανὼν 6.] λέγει ὅτι, ἀν ἡ εορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ συμπέση τῇ μεγάλῃ Πέμπτῃ ἢ τῇ μεγάλῃ Παρασκευῇ, καταλύομεν ἰχθύας· τοῦτο ὁμοίως δὲν παρεδέχθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας.

ΥΜΝΟΛΟΓΙΑ. — Ἀστὴ διετήρησεν ὁμοίως λαμπρὸν καὶ εορτώδη χαρακτῆρα. Τοῦ ἁγίου τῆς εορτῆς ἔπλεξαν Ἀνδρέας, ὁ Κρήτης, Ἰωάννης ὁ Διμασκηνός, ὁ Ἀνατόλιος, ὁ Κορναῖος καὶ ὁ Θεοφάνης.

Ὁ κανὼν, ποίημα Ἰωάννου τοῦ Διμασκηνοῦ, ἐν μὲν τῇ ἡμέρῃ ἔχει ἀρσενικὴν τὸ ἀφάδητον κατὰ σειράν Α—Ω, ἢ δὲ Θ' τὸ αὐτὸ ἀντιστρέφει: Ω—Α. Ὁ Βΐζος συνέγραψε τὸ πρῶτον ἰδίωμα τῆς λιτῆς, ὁ δὲ Ἀνατόλιος τὸ δεύτερον ὅρατον εἶναι τὸ δοξαστικὸν τῶν αἰῶν· ποίημα τοῦ μελωδοῦ Θεοφάνους.

Ἐλάσαν ἦν οὐκ ἔγω, ἤκουσεν ἡ Θεοτόκος· ἔλαλε γὰρ πρὸς αὐτὴν ὁ Ἀρχάγγελος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὰ ῥήματα· ὅθεν πιστῶ· δεξαμένη τὸν ἀσπασμὸν συνέλαβε σε τὸν προαιώνιον Θεόν, διὸ καὶ ἡμεῖς ἀγαλλομένη βοῶμεν σοι, ὁ ἔξ αὐτῆς· σαρκαθεὶς ἀτρέπτως· Θεός, εἰρήνην τῇ κόσμῳ δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὰς πρῶτων συγγραφέων βητορικῶν λόγων εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου, εἶναι ὁ Ἀνδρέας Κρήτης· ὁρατοῦτον καὶ γραφικώτατον εἶναι τὸ μέρος τοῦ λόγου αὐτοῦ, εἰς ὃ περιεῖται τὸν ἄγγελον πρὸ τῆς κεκλεισμένης θύρας τῆς Παρθένου, σκεπτόμενον πᾶς· νὰ εἰσέλθῃ, καὶ πόθεν ν' ἀρχίσῃ ἀγγέλλων τῇ Θεοτόκῳ, τὴν τοῦ Θεοῦ Λόγον ἐνσαρκῶσιν. Ἰδ. ἐκδ. Migne τόμ. 97. σ. 393.

ΘΕΙΜΑ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. — Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ὅταν ψάλληται ἐν τῇ δυτικῇ ἐκκλησίᾳ τὸ Ἰ' ἄρθρον τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως «καὶ σαρκωθέντα ἐκ πνεύματος ἁγίου» «et incarnatus est ex Spiritu sancto» ἄπαντες οἱ συλλειτουργοῦντες ἱερεῖς γονυπετοῦσιν ἐπὶ τῆς δευτέρας βαθμίδος τῆς ἁγ. Τραπέζης, θέλοντες νὰ δεῖξωσιν ὅτι, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην γίνεται ἀνάμνησις τῆς ὑπερφύσιν ταύτης τοῦ Λόγου ἐνσαρκώσεως, ἣτις ἀναφέρεται εἰς ταῖς λέξεις ταύταις τοῦ ἱεροῦ συμβόλου.

Ὅπως καθ' ὅλας τὰς μεγάλας εορτάς ὁ Πάπας ἐκτελεῖ ἰδιαίτερον τι ἔθος, ὡς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν Χριστουγέννων εὐλογεῖ ξίφος καὶ πῖλαν, ἅτινα πέμπει δῶρον εἰς εὐγενεῖς καθολικοὺς οἴκους, οὕτω κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἐν ἣ ἡ Θεοτόκος παρίσταται Μήτηρ καὶ Παρθένος, ὁ Πάπας ἐκλέγει ὁρισμένον αἰθιμὸν Παρθένων, ἐξ ὧν, τὰς μὲν ἀφιεροῖ εἰς μοναχικὰ τάγματα, αὐτὸς χειροθετῶν ταύτας ἐν τῇ ναφῇ della Minerva, τὰς δὲ ὑπανδρῶσει, διὰ τοῦ ἔθους τούτου θέλων νὰ ὑποδείξῃ ὅτι, ὅτι ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ὑπάρχει κεχωρισμένον, τοῦτο ἐνοῦται ἐν τῷ πρῶτῳ τῆς Θεοτόκου οὐσῆς Μητρός καὶ Παρθένου.

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΣ Δ. Φ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΜΑΡΤΙΟΥ 25. — Κυριακὴ Ε' τῶν νηστειῶν. Μαρτί, τῆς Αἰγυπτίας καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς τῆς Θεοτόκου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. — Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου. Κεφάλαιον πασῶν τῶν εορτῶν [radix omnium festorum] ἡ μεγίστη τῶν Θεομητορικῶν καὶ βράσις τῶν Δεσποτικῶν ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία εορτάζει τὴν τοῦ Λόγου ἐνσαρκῶσιν. [Ἰωάν. α', 14.]

— Ὅσα Μαρία ἡ Αἰγυπτία. Μετὰ τὸν Πέτρον τὸ ὑψίστον μετανοίας ὑπόδειγμα ζήσασα ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ [408-450].

Ἐπειδὴ μετ' ὀλίγον ἀσερχόμεθα εἰς τὴν ἀγ. ἑβδομάδα τῶν Παθῶν, διὰ τοῦτο κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν νηστειῶν προβάλλεται εἰς μνήμην ὁ βίος αὐτῆς, ὡσαύτως καὶ ἐν τέλος ἐκαστῆς ἡμέρας τοῦ μεγάλου κατόνους γίνεται μνήμη τῆς οὐσίας ταύτης Μητρός ἢ μητῆς ταύτης ἐστὶν Ἀπριλίου 1. Σήμερον ἐπειδὴ συνέπεσον ἡ ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἔγκρατα λαμβάνεται ἡ ἀκολουθία αὐτῆς. Γ. Α.

ΙΣΤΟΡΙΑ. (25 Μαρτίου 1821). — Ἐνῶ ἐν Ἁγίᾳ Λαύρᾳ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ὕψωνε τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως, ἐν Ἀθήναις ἀφικνεῖτο ἀπεσταλμένος ἐξ Ὑδρας ὁ Νικόλαος Κοντόπουλος, ὅπως ἀγγεῖλῃ πρὸς τοὺς δημογέροντας Ἀθηναίων Παλαιολόγον Βενιζέλον, Ἀγγελον Γέροντα καὶ Προκόπιον Βενιζέλον ὅτι ἐπέστη ἡ ὥρα τῆς ἀμέσου ἐνεργείας· καὶ οὗτος μὲν παραλαβὼν τὰ δοθέντα αὐτῷ ὄπλα ἀνεχώρησε κρυφά, οἱ δὲ δημογέροντες ἤρξαντο διοργανοῦντες τὴν ἐν Ἀθήναις ἐκρηξίν τῆς ἐπαναστάσεως.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

8. Μὴ τὴν πρόθεσιν, ἀλύσασ· ἤλθον ἵνα διαρρήξω, καὶ ἀνεύ ταύτης, τὴν θεοῦτητα ἀνθρώπου ν' ἀποδείξω. Α. Γ.

9. Ὅρος μέγα καὶ ὄρατον εἶμαι ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ καὶ περὶ ἐροῦ πολλὰς ὁμιλεῖ ἡ ἱστορία. Ἄν τὸ πρῶτον γράμμα οὐδὲν, μεταβάλλῃς δὲ καὶ τόνον θὰ ἀλλάξῃ καὶ περὶ αὐτὸ καὶ τὸ γένος τῶν προγόνων. Περαιθεὶς θὰ μεταβάλλω εὐγενῆ κατ' ἐργασίαν, καὶ ἰθαγενῆς θὰ γίνω εἰς τῶν Ἰνδιῶν τὴν γῆν. Α. Γ.

10. Ἐγὼ τοῦ θεοῦ ἔρωτος εἶμαι ἑδραία στήλη καὶ εἰς τὴν καρδίαν κατοικῶ ἀλλ' ὄχι εἰς τὰ χεῖλη. Γ. Δ. Κ.

11. Ἀπὸ βαρῶν χειμῶνα ἐγὼ σὲ ἀσφαλίσω, τὴν νύκτα σὲ σκεπάζω, ἀλλὰ δὲν σὲ ἐγγίξω. Ἄν ὁμοίως ἀφαίρηθῃς τὰ τρία γράμματα μου παντοῦ χωρὶς νὰ θέλῃς πατεῖς τὰ χεῖμάτά μου. Ἰ. Β.

ΔΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

5. Τράπεζα. — 6. Γαστήρ-δοτήρ. 7. Νυκλήροσ-κλήροσ. Πρῶτος λύσει. Τοῦ θου' ἡ διοποιεῖς Κλειώ Κ. Βαλλῶση. — Οἱ κκ. Ὁρ. Ῥομποτσάνος καὶ Δ. Ι. Β. καὶ Ἀλέξ. Ἀγέλαστος. Τοῦ θου' αὶ κυρία Ἐλένη Καρδάτη, Ἰουλία Γ. Ῥομποτσάν, Ἀρπασία Ε. Κορνᾶ, αὶ διοποιεῖς Κλειώ Κ. Βαλλῶση, Ζωὴ Καρβελλᾶ, Χαλ. Μάκη, Εὐφρ. Ῥομποτσάνου, Σοφία Διπλοκιοιτίσση ἐν Κων/πόλει· καὶ οἱ κκ. Νικ. Ἀνδρ. Στράτος, Ἰωάν. Σιλ., Γ. Ι. Μαγγιώρος, Δ. Ι. Β., Ν. Π. Β., Ν. Ι. Αρ., Π. Ν. Τσάλλης, Ν. Γ. Μπουλῆς καὶ Α. Κορναῖος, Β. Ν. Γιαννοῦλης, Φ. Ἠλ. Οἰκονόμου, Ἀλ. Ἀγέλαστος, Γ. Σακρόραρος, Κ. Μπρέλης, Μιλτ. Γ. Βιτσιόσης ἐν Χίῳ. Τοῦ θου' ἡ κυρία Ἐλένη Καρδάτη, αὶ διοποιεῖς Κλειώ Κ. Βαλλῶση, Ζωὴ Καρβελλᾶ, Χαλ. Μάκη, Σοφία Ῥομποτσάνου, Σοφία Διπλοκιοιτίσση ἐν Κων/πόλει, καὶ οἱ κκ. Νικ. Ἀνδρ. Στράτος, Γ. Ι. Μαγγιώρος, Δ. Ι. Β., Ν. Γ. Μπουλῆς καὶ Α. Κορναῖος ἐν Πειραιεῖ, καὶ Ἀλέξ. Ἀγέλαστος. Ἐμμέτρως δὲ ὁ κ. Ι. Κ. Τζάβας ἐν Ἰῶρᾳ ὡς ἔξῃ: «Τοῦ αἰνίγματος τοῦ πρώτου λύσιν ἔδωκα μὲν χαρᾷ ἢ γρηφῇ ἡ ἱερὰ ἢ ἡ ἱστορία ὁρίσθηκαί ἐν ἀπορία (δὲν τὸ ἦδρες). καὶ ἀπὸ τοῦ δευτέρου πάλιν ἀν πετάξω ἕνα γράμμα τὴν γαστέρα εἰς ἀστέρα μεταβάλλω ἐν τῷ ἔμα»